

Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного (Мф. 5:16)

ВІСНИК ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Число 2(49),
лютий 2016 р. Б.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

<http://cerkva.te.ua>

Видається з благословення Високопреосвященнішого Нестора, архієпископа Тернопільського, Кременецького та Буцацького

У неділю про блудного сина

Багато тенет розклав диявол на шляхах життя нашого і багатьма пристрастями і похотями ловить нас під владу свою. Але Господь наш Ісус Христос рятує нас багатьма благодатними засобами від цих диявольських тенет. Чільне місце серед цих рятівних засобів допомоги Божої нам, слабким, належить благодатній і благословенній притчі Спасителя нашого про блудного сина.

В и багато разів вже чули її незадовго до початку Великого посту. Але все дороге і благодатне ми маємо зберігати з великим старанням і частіше згадувати про нього. Отже, згадаємо ще раз притчу про блудного сина і глибше зрозуміємо її.

У давні часи тихо жила сім'я, що складалася з батька і двох синів. Юного молодшого сина дуже обтяжувало одноманітне життя сім'ї, що минало в праці. Він прагнув веселого і яскравого життя, задоволень і насолод. Просив у батька дати йому належну йому частку спадщини і, отримавши її, пішов у далеку країну і жив там в обжерливості і пияцтві, в розпусті з блудницями. Він жив в угарі пристрастей і похотей, не помічаючи ганьби і сорому своєї поведінки. Він дійшов би до ганебного кінця свого розпусного життя, якби Милосердний Бог, який не хоче смерті грішника, не зупинив його владною рукою Своєю, кинувши його в товариство свиней і змусивши жорстоко голодувати. Тоді блудний син, який залишив рідну домівку, отямився.

Що означає «отямився»? Повертаються до тями тяжкохворі, які перебували в маренні й невідомому стані, або ті, що очунали після отруєння чадним газом. У такому стані не був блудний син, але він дійшов до глибокого ганебного морального падіння, і коли торкнулася його рятівна рука Божя, він раптово побачив і зрозумів ганьбу свого розпусного і ганебного життя.

Пекучий сором за свою ганьбу і болісні докори сумління змусили його низько схилити голову і поглянути на себе очима судді.

Сором і гучний голос совісті, спорідненої із соромом, зупинили його на шляху смерті.

Якщо таке величезне значення сорому в справі порятунку Ми-

лосердним Богом блудного сина від вічної погибелі, то, звичайно, слід і всім нам глибоко вдуматися в значення сорому для нас. Адже всі ми більшою чи меншою мірою, або хоча б невеликою, подібні до блудного сина, і пристрасті та похоті, звичайно, притаманні й нам. Я сказав, що сором і совість дуже близькі між собою і дуже велике їх значення для нашого морального виправлення.

Для цього треба навчитися невпинно спостерігати за собою, дивитися на себе самих такими пильними очима, якими дивляться на нас люди, котрі нас оточують. Адже ви знаєте, який гострий наш зір для спостереження за моральними недоліками інших людей, і знаєте, які сліпі наші очі у великій справі спостереження за самими собою.

Як же позбутися від цієї згуб-

- за своїм язиком, який невпинно грішить, пам'ятаючи сказане Господом Ісусом Христом: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений» (Мф. 12, 36-37).

Зупинений владною рукою Божою і вражений соромом, блудний син отямився, оговтався, встав і пішов у далеку дорогу до свого батька, приготувавши покайну промову: «Отче! Я згрішив проти Неба і перед тобою і вже недостойний зватися твоїм сином; прийми мене як одного з наймитів твоїх» (Лк. 15, 18-19). Але, повний любові і милосердя, його батько поспішив назустріч йому, перервав його промову, обіймав і цілував його і велів рабам своїм принести найкращий одяг для нього, перстень на руку його, чоботи на ноги його, велів заколоти теля відгодоване та влаштувати гостину на честь його повернення.

Пам'ятаймо слова Христові: «Так, кажу вам, радість буде перед ангелами Божими над одним грішником, що кається» (Лк. 15, 10).

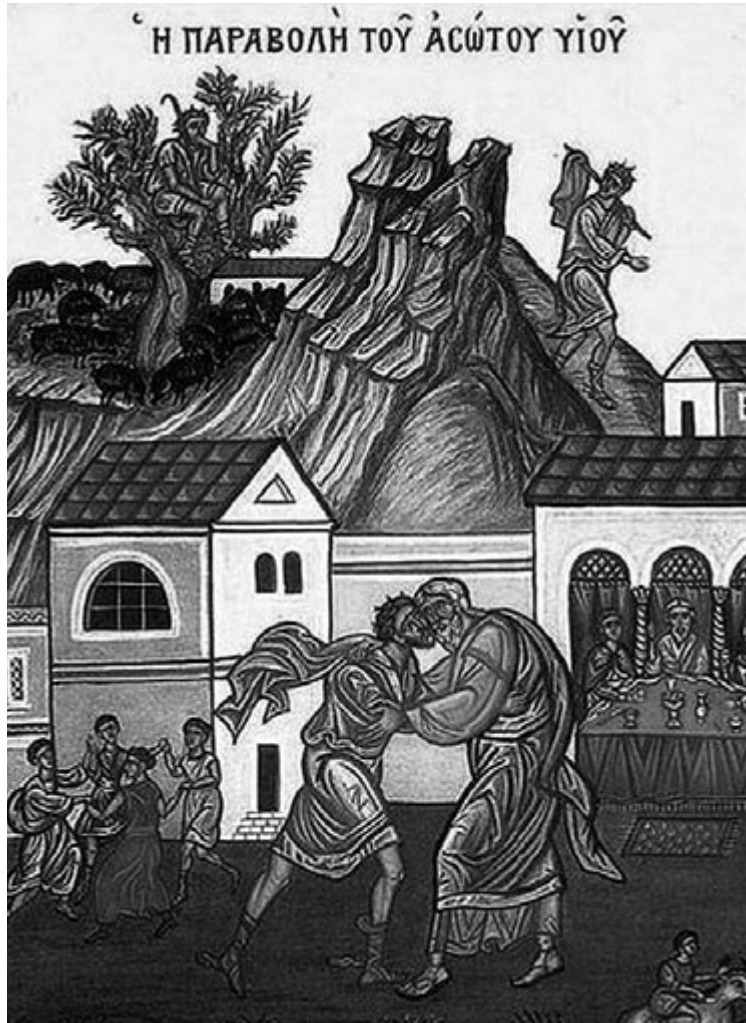
О, як треба було б і нам разом з Ангелами Божими радіти з глибокого покайння і повернення на шлях порятунку братів і сестер наших! О, як треба було б нам мати м'які, жалісливі серця, а не такі черстві, що засуджують ближніх, таке, яке бачимо у старшого брата блудного сина, що розкався.

Він повертався з поля і, почувши радість бенкету, обурився й озлобився і докоряв своєму батькові за те, що зустрів він з любов'ю і всепрощенням його грішного молодшого брата. І послухайте, як лагідно і тихо відповів йому батько на його різкі докори: «Сину мій! Ти завжди зі мною, і все моє то твоє! А про те треба було радіти і веселитися, бо цей брат твій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся» (Лк. 15, 31-32).

Хай допоможе нам Господь наш Ісус Христос врятуватися самим від тенет диявольських і щиро, всім серцем радіти спасінню наших ближніх.

Аміні.

Святитель Лука
(Войно-Ясенецький)
Кримський.

Тихий голос совісті можна заглушити, якщо обирає людина шлях зла, на якому зупиняє її совість. Але його можна і посилити, можна зробити його керівником свого життя, якщо будемо завжди уважно прислухатися до нього.

Так і сором можна зробити рятівним знаряддям, щоб зупинитися на шляхах гріховних, на яких без такої зупинки непомітно дедалі більше ми втрачаємо свою моральну гідність.

Що ж потрібно для того, щоб невпинно посилювати і поглиблювати й культивувати в серці своєму рятівний голос сорому?

ної сліпоті, як навчитися дивитися на самих себе очима неупередженого і суворого судді?

Як і у будь-якій скрутній і важливій справі, тут треба навчитися і звикнути неухильно стежити за собою.

Багато святих отців дали нам дуже важливу пораду: щодня перед відходом до нічного сну сісти і згадати всі свої хоч трохи погані справи, слова і навіть думки й попросити у Бога прощення.

Але можна поставити собі ще важливіше завдання: не тільки пізно ввечері, а й протягом усього дня неухильно стежити за всіма своїми справами, а найбільше

Архієпископ Нестор у день Богоявлення освятив воду на набережній Тернопільського ставу

Це свято називають Йорданом. Йордань (від назви ріки Йордан у Палестині) – народна назва християнського обряду освячення води. Його здійснюють на згадку про хрещення Ісуса Христа в Йордані, описане у Євангеліях. Свято має й іншу назву – Богоявлення.

Під час хрещення Ісуса на Ньог зійшов Дух Святий у вигляді голуба і голос почувся з неба: «Це Син Мій Улюблений, що його Я вподобав!» (Мт. 3:17). На Йордан вода набуває цілющих властивостей і зберігає їх протягом року, зцілюючи тілесні й духовні хвороби всіх, хто з вірою її використовує.

19 січня 2016 року, в день свята Богоявлення, на Тернопільському ставі, біля хреста, встановленого з нагоди 1020-річчя Хрещення України, Високопреосвященний Нестор, архієпископ Тернопільський, Кременецький і Буцацький, разом із духовенством Тернопільської єпархії та численними представниками інших конфесій міста, звершив чин Великого освячення води. Після освячення владика Нестор окропив святою водою присутніх і звернувся зі словом повчання.

Передплачуйте газету «Лампада Православ'я». Передплатний індекс – 68709

АРХІЄПІСКОП НЕСТОР ОСВЯТИВ НАВЧАЛЬНІ КІМНАТИ КАФЕДРИ АНАТОМІЇ ЛЮДИНИ ТДМУ

Протягом останніх років на кафедрі анатомії людини Тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського стало доброю традицією освячувати Йорданською водою кабінети та навчальні кімнати кафедри. Цьогоріч на запрошення завідувача кафедри проф. Іллі Євгеновича Герасимюка водосвятний молебень відбувся 20 січня. Його Високопреосвященство супроводжували прот. Руслан Притула та диякон Юрій Коханський.

Після водосвятного молебню владика Нестор звернувся до присутніх зі словами повчання, в яких наголосив на тому, що потрібно лікувати не лише тіло, а й душу, адже першопричиною усіх тілесних недуг є гріх. Саме тому тісна співпраця Церкви і медицини є першим кроком на шляху до одужання як тілесного, так і духовного.

По завершенні проповіді владика Нестор під спів тропарів окропив освяченою водою кабінети викладачів та навчальні кімнати кафедри анатомії людини та інших кафедр навчально-наукового інституту морфології.

У ТЕРНОПОЛІ МОЛИТОВНО ПОМ'ЯНУЛИ МИТРОПОЛИТА ВАСИЛІЯ (БОДНАРЧУКА)

21 січня 2016 року виповнилося десять років з часу відходу у Вічність митрополита Василя (Боднарчука). Цього дня архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор очолив поминальну службу в храмі Преображення Господнього м. Тернополя.

Владичі Нестору співслужили настоятель храму прот. Богдан Комарницький, секретар єпархії прот. Олексій Головацький, зав. канцелярії свящ. Володимир Зубілевич, благочинний м. Тернополя прот. Борис Солтис і духовенство Тернопільської єпархії. Також за богослужінням багато прихожан причастилися Святих Тіла та Крові Господніх.

Опісля відбулася літія на місцевому кладовищі, де владика Нестор разом з духовенством і мирянами молився за упокій душі митрополита Василя.

ПРОТ. ІВАН ЛЕСИК ПОМОЛИВСЯ ЗА ДУШУ ЗАГИБЛОГО ГЕРОЯ НАЗАРІЯ ВОЙТОВИЧА

19 лютого 2016 року у рідному селі Назарія Войтовича - наймолодшого Героя Небесної Сотні - Травневого Збаразького району Тернопільської області вшанували його пам'ять як Героя, який своєю сміливістю, патріотизмом показав нам приклад незламності та віри у краще майбутнє своєї держави.

Благочинний Збаразького району прот. Іван Лесик разом із представниками влади, близькими Назарія та жителями села молився за мирний спочинок душі Героя.

Також завдяки старанням керівництва навчального закладу та місцевої влади у школі Травневого, де навчався Назарій, другий рік поспіль відбувся конкурс мистецької майстерності серед школярів району «На крилах надії». Назарій Войтович живе у серцях талановитих молодих людей Збаражчини, і йому вони присвячують свої творчі роботи, вірші, пісні. Цьогоріч талантами дивували 48 поетів та співаків і 37 живописців.

Нехай пам'ять про таких достойних громадян нашої держави як Назарій, завжди буде і в наступних поколіннях свідомих громадян, які живуть заради процвітання, добробуту України та її громадян.

ОСВЯЧЕННЯ ПРЕСТОЛУ В МОВЧАНІВЦІ

10 січня 2016 року, в неділю після Різдва Христового, коли Церква вшановує пам'ять святих праведних Йосифа Обручника, Давида, царя і Якова, брата Господнього, архієпископ Тернопільський, Кременецький та Бучацький Нестор на запрошення духовенства відвідав храм Святих апостолів Петра і Павла с. Мовчанівка Підволочиського району.

При вході до храму владика Нестора зустрів настоятель протієрей Андрій Курило та діти, які

теплими словами, віршами і запашним короваєм привітали свого архіпастиря та запросили його очолити богослужіння.

Перед початком богослужіння архієпископ Нестор звершив чин освячення престолу.

Під час освячення та за Божественною літургією Його Високопреосвященству співслужили настоятель храму, а також собор запрошеного духовенства.

Після богослужіння владика Нестор відзначив нагородами активних жителів села та жертводавців, які своїми безкорисними зусиллями допомагають утвердженню Української Помісної Церкви.

У ТЕРНОПОЛІ ВШАНУВАЛИ МИТРОПОЛИТА ВАСИЛІЯ (БОДНАРЧУКА) В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ЙОГО УПОКОЄННЯ

15 січня в Тернопільській обласній філармонії було проведено вечір пам'яті митрополита Василя «Пам'ятайте наставників ваших». У майже двогодинній програмі гості вечора мали можливість, дехто й уперше, дізнатися про життєвий шлях архієрея, про його вклад у національне та релігійне відродження Галичини.

Розпочався вечір із благословення та привітання архієпископа Тернопільського, Кременецького та Бучацького Нестора, який став основним ініціатором і натхненником заходів, що вшановують його славного попередника. Владика Нестор поділився своїми спогадами про митрополита Василя, а також закликав пам'ятати його у молитвах.

Справжньою окрасою вечора стали виступи кращих хорів православних парафій Тернополя. Своїми чудовими співами дарували радість присутнім хори кафедрального собору Костянтина та Єлени, парафій Різдва Пресвятої Богородиці та Преображення Господнього. У програмі прозвучали як богослужбові піснеспіви, колядки, так і національні, патріотичні твори, які так любив слухати та виконувати сам владика Василь.

Фото- та відеоматеріали, на яких владика Василь залишився для нас живим і здоровим, становлять уже історичну цінність. Їх і раніше було небагато. Годі говорити про нинішній день, коли минуло ціле десятиліття з дня упокоєння архіпас-

тиря. Усе ж, готуючи вечір пам'яті, організаторам таки вдалося відшукати кілька записів із відправ і проповідей владика. Кілька десятків раритетних фото було старанно оцифровано та відновлено. Впродовж усього вечора ці історичні світлини демонструвалися на великому екрані.

Вечір, присвячений Тернопільсько-Бучацькому митрополиту, – данина пам'яті та синівської вдячності владичі Василю від нового покоління духовенства та мирян Церкви. Це наш скромний дар на могилу нашого духовного батька і святителя, старця та апостола Галичини. Повторюючи за апостолом Павлом, будемо згадувати своїх наставників, котрі проповідували нам Слово Боже, і, споглядаючи на кінець їхнього життя, наслідуймо їхню віру!

СВЯЩЕНИКИ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПОМОЛИЛИСЯ В КАПЛИЦІ СБУ ЗА НЕБЕСНУ СОТНЮ

19 лютого 2016 року з благословення Високопреосвященнішого Нестора, архієпископа Тернопільського, Кременецького і Бучацького, на запрошення керівництва СБУ в Тернопільській області клірики храму Різдва Пресвятої Богородиці секретар єпархії прот. Олексій Головацький та прот. Роман Луговий помолилися за тих, хто ціною свого життя захищав і захищає громадян України сьогодні, а також за світле майбутнє нашої держави.

Вшанування пам'яті загиблих на Майдані, які віддали своє життя за майбутнє України, відбулося на території Головного управління Служби безпеки України в Тернопільській області, в каплиці Св. вмч. Георгія Побідоносця.

У ТЕРНОПОЛІ ВШАНУВАЛИ НАЙМОЛОДШОГО ГЕРОЯ НЕБЕСНОЇ СОТНІ НАЗАРІЯ ВОЙТОВИЧА

19 лютого 2016 року біля Тернопільського кооперативного торговельно-економічного коледжу відбулося вшанування пам'яті Назарія Войтовича – студента цього навчального закладу, наймолодшого Героя Небесної Сотні, біля пам'ятної дошки, яку було встановлено на його честь майже рік тому.

На запрошення керівника торговельно-економічного коледжу Василя Миколайовича Мулярчука за душу трагічно загиблого хлопця молився архієпископ Тернопільський, Кременецький та Бучацький Нестор разом із духовенством єпархії: секретарем Тернопільської єпархії прот. Олексієм Головацьким, прот. Русланом Притулою, а також представниками інших конфесій, друзями загиблого, студентами навчального закладу та викладачами.

Студенти коледжу, щоб ушанувати пам'ять загиблого друга, підготували музичні, віршовані

композиції, аби з допомогою мистецтва висловити свій жаль та біль з приводу несподіваної втрати товариша.

Директор коледжу подякував усім присутнім, що прийшли пом'янути Назарія біля барельєфу, який встановлено для увічнення пам'яті Героя, щоб він був присутнім серед студентського, викладацького колективу навчального закладу, щоб усі прийдешні покоління бачили, на кого треба рівнятися і як треба любити Україну, як треба жити.

Сьогодні пропонуємо вашій увазі розмову з протоієреєм Костянтином Холодовим – військовим священиком, волонтером, який став особливою людиною для багатьох українських солдатів, що були й тепер перебувають у зоні проведення антитерористичної операції.

– Отче Костянтіне, як ви для себе відповідаєте на питання: чому почалася ця війна?

– Війна ця стала наслідком певних закономірностей людської історії. Коли суспільство чи окрема людина переходять з одного етапу свого розвитку на інший, з'являються певні сили, які цьому протистоять. Так було, наприклад, під час Другої світової війни чи у випадках багатьох локальних воєн. Нині Росія бере до рук зброю і не дає своїм сусідам-українцям розвиватися. Таким чином, в Україні триває боротьба за незалежність, еволюцію українського народу, іншими словами – Вітчизняна Визвольна війна проти 300-літнього поневолення. І це є російська агресія. Росія розглядала Україну як частину своєї території, а коли раптом українці з цим не погодилися, Росія подумала: «Що робити? Треба вбивати!»

– Яку роль відіграють Українська Православна Церква Київського Патріархату та її священики в подіях останніх місяців?

– Існування та розвиток УПЦ Київського Патріархату можливі лише тоді, коли є українська держава. І ми розуміємо, що доки є Україна – доти буде українська Церква. І навпаки. Наші священики як справжні патріоти виявили бажання допомагати нашому війську боронити державу. Чим Церква може допомогти? Звичайно ж, молитвою, благословенням. Наші священики розуміють це, тому були активні й на Майдані, й зараз, коли їхня присутність потрібна ще більше.

– Які ваші конкретні особисті обов'язки як капелана?

– З благословення Святейшого Патріарха я виконую послух головного військового капелана, священика-координатора в зоні проведення АТО. У мої обов'язки входить вирішення організаційних або спірних питань, коли виникає в цьому потреба в штабі АТО чи в конкретних священиків.

– А як проходить підготовка капеланів перед їх від'їздом у зону бойових дій?

– У Києві в Михайлівському Золотоверхому монастирі священики набувають знань, які допоможуть їм у зоні бойових дій. Це лекції, навчання з тактичної медицини, навички першої медичної допомоги. Викладачами є офіцери Генерального штабу. Іноді лекції проводжу і я. Розповідаю нашим капеланам про роль священика на місці бойових дій, що він має робити, а що не повинен. А також про ті труднощі, які можуть їм трапитися. Я давно на війні, свого часу служив у армії. Завдяки цьому й отримав певний досвід.

– Вийжджаєте на передову?

– Так, чую гуркіт гармат, постріли крупнокаліберних кулеметів. Спочатку це лякало, потім звик і зрозумів, що на війні без цього не може бути, так само, як і без смерті, без братерства, поранень, дружби. Можу з упевненістю сказати, що дружба на війні буде вічною. Це не те, що люди випадково потоваришували в офісі.

– Що найважче на війні?

– Найбільше випробування – це розлука з домом, рідними. Священикові легше, бо він перебуває в зоні проведення АТО 30 днів, потім їде додому, чотири місяці вдома, потім знову на 30 днів на передову. Дехто зі священнослужителів хоче бути півтора чи три місяці. Є такі, що вже на постійній основі перебувають у зоні АТО. Найважче, коли поруч немає рідних, близьких, дітей, дружини. Благо, є засоби комунікації – інтернет, телефон. У свяще-

Прот. Костянтин Холодов: «На війні людина потребує віри та Божого захисту»

ників такі самі умови проживання, як і в солдатів. Офіцери живуть в одному наметі зі солдатами, то де має священик жити?

– Стосовно фізичних труднощів скажу, що я перебуваю в підрозділі, де люди постійно себе фізично навантажують. Це розвідувальний підрозділ. Їм потрібно бути в бездоганній фізичній формі. Ранкову зарядку роблю разом з ними. Не буду ж я спати, коли всі йдуть на тренування.

– З якими питаннями підходять до вас солдати найчастіше?

– Звертаються з усілякими питаннями. Найчастіше на сімейну тему, цікавляться, як їм бути в тому чи іншому випадку, як поводитися чи що сказати. На жаль, нині багато розлучених, другошлюбних, які чекають від мене не тільки підтримки, а й виправдання таким вчинкам.

Низка інших питань стосується безпосередньо війни та поведінки під час військових дій. Нині вже не йдеться про те, стріляти чи не стріляти у відповідь. Бо на початку війни нашим військовим було страшно стріляти у ворога. Але це було недовго. Хоча все одно мучить хлопців думка: я стріляв у ворога, я вбив людину. Поясню їм, що це не є збивство — це захист своєї країни. Коли ворог йде на тебе, то якщо ти не вб'єш його – він уб'є тебе, ще й беззахисних людей. Християнство – це коли ти захищаєш свою Вітчизну від ворога. Це збивство вимушене, виправдане.

– Як відрізняється сповідь людини в мирний час та на війні?

– Здається, на війні сповідь більш щира. Солдат знає, що його завтра можуть убити, тому нема що приховувати, обмежувати себе в каятті. У цьому сенсі військові мають глибшу віру.

– Чи було так, що військові ставали віруючими, прийшовши на війну атеїстами?

– Дуже багато таких випадків. Бог являє себе завжди, але людина не завжди хоче це бачити. А на війні через критичні обставини стає дуже чутливою, потребує віри. На війні одна надія – на Бога. Більше ні на кого.

– Які найбільші розчарування мають солдати, котрі повертаються?

– Це звично, що розчарування є, бо ветерани завжди були незадоволені ставленням до себе. Наприклад, ветерани Другої світової, в'єтнамської, корейської воєн хотіли особливого ставлення до себе. І це справедливо. І це ставлення їм не надавали. Мене теж це розчаровує, іноді дратує.

– Як ветеранам змиритися? Вони приходять в мирне місто, всі ресторани заповнені людьми...

– Так, ще й феєрверки... Я на власні очі бачив,

як на похороні бійця, коли лунав постріл, яким вшановують пам'ять загиблих, один солдат впав, бо знав, що під час пострілу треба падати, тому що це небезпека. Ці постріли з ліжка можуть підняти – це наслідки так званого посттравматичного синдрому. Для полегшення адаптації людей із зони бойових дій ми розвиваємо соціальні програми, співпрацюємо з психологами, які підтримують бійців, що повертаються з АТО.

Найчастіше, коли солдат повертається із зовнішньої війни, в нього триває війна внутрішня. Коли він рік там, постійно в напрузі, тривозі, то потрібні певні зусилля, щоб звикнути до нових умов. До того, що зранку можна встати, і тебе не чекає завдання, не треба заміняти когось на варті, тобі нічого не загрожує, можеш відпочити, нема обстрілів. До цього треба адаптуватися.

– Як наважитися йти на війну людям, які читають про втрати, каліцтва в лавах солдатів?

– А чим ми гірші за наших дідів, пращів, які брали до рук зброю, захищали Україну? Це наш обов'язок. Просто треба йти, бо іншого виходу нема.

– Яке ставлення місцевих жителів зустрічаєте на Сході?

– По-різному буває. Є люди приязні, є настроєні чи й відверто ворожі. Це важко, але треба більше розмовляти з ними. Місцеві жителі чекають, щоб їм хтось пояснив ситуацію та все те, що відбувається.

Був випадок, коли один дід сварився з нами. Він не знав, що я капелан. Я просто повернувся, обійняв його та й кажу: «Діду, все буде добре». Він розплакався, бо хотів саме цього. Потім подякував, що я його заспокоїв, бо, справді, набридли йому це все. І не тільки йому. В умовах війни жити дуже важко.

– Стосовно гуманітарної допомоги, чи передають її з інших країн для підтримки солдатів?

– Серед капеланів зав'язалися приязні дружні стосунки з капеланами інших країн: зі США, Прибалтики. Приїжджав капелан з Естонії Айвар, також капелан з Латвії Елмар. Вони розуміють, що в нас тут не мед, і всіляко діляться досвідом, проводять навчання. Їм цікаво, як священики здійснюють свою діяльність на фронті.

– Як війна вплинула на психологію українського народу?

– Війна, з одного боку, об'єднує людей, з іншого – деморалізує. Війна – це невизначеність. Людина не може для себе спланувати місяць чи півроку. Якщо ця війна там, вона й тут може бути. 600-800 км від Києва - це не так уже й далеко. Кра-

їна розвивається тоді, коли є певний внутрішній поштовх для цього.

Зараз є поштовх для розвитку військової науки, технологій, які згодом стають мирними технологіями. Всі ці відкриття є наслідком війни. В нас дуже стрімко, дуже плідно розвивається капеланська служба. Маю надію, що скоро капеланство стане штатним, коли священик буде у складі військових частин як штатна одиниця.

– Як пережити людям трагедію втрати рідних на війні?

– Підтримка родин військових - ще один аспект служіння військового капелана. Нашим завданням є не лише робота з родинами загиблих, а й духовна опіка сімей живих воїнів, щоб їхні родини були міцними та щасливими.

Особливістю професії військового є часта відсутність солдата вдома. Не кожна жінка усвідомлює, що може бути після одруження, коли чоловіка відправлять навчатися на місяць чи два. Сумний досвід показує, що військові після повернення додому дуже часто не можуть зберегти свої сім'ї. Завдання капелана – зупинити цю небезпечну тенденцію.

Стосовно фінансових питань, то за змоги та потреби намагаємося долучати родину до різних соціальних програм, допомогти дітям чи вдовам у працевлаштуванні. При загибелі солдата надають матеріальну допомогу сім'ї, але які гроші можуть замінити людину? Діти загиблих отримують пенсію плюс одноразову виплату.

– Що найгірше для себе бачили в зоні АТО?

— Я не дивився за найгіршим, а шукав позитив.

– Що бачили з позитивного?

– Те, що на війні є два шляхи: людина може облагородитися, преобразитися, а може й оскотинитися, духовно деградувати. Я бачив і те, й інше. Війна - це перевірка на справжність.

– Що найбільше подобається в такій особливій роботі?

– Мені телефонують офіцери, солдати, запитують, коли я знову буду в них. Люди чекають, коли я приїду. Капелан - їхній друг, брат, слуга і священик. Дзвонять майже щодня. Бійці приїжджають вінчати, дитину хрестити до Києва.

– Дякую вам за розмову, отче Костянтіне. Що побажаєте нашим читачам?

– Читачам зичу витримки і віри. А головне – усвідомлення того, в який час ми живемо. Час змін і великих визвольних звершень. Ми продовжуємо працю своїх славних прашурів, боронимо свою рідну землю від ворога. Військовим, звичайно ж, перемоги.

ЖИТТЯ СЯТИХ

Преподобний Прохор Печерський був родом зі Смоленська і прийняв постриг у Києво-Печерському монастирі від ігумена Іоанна. Був він великим подвижником та суворим у стриманості, замість хліба вживав лободу, за що отримав прізвисько «Лободник». При цьому ніхто і ніколи не бачив його сумним.

За життя святого на Руській землі настав голод. Прохор почав

Преподобний Прохор - чудотворець Києво-Печерський

ще старанніше збирати лободу і готувати з неї свій «хліб». Дехто наслідував його приклад, але не міг їсти цю їжу через гіркоту. Прохор же роздавав свій хліб з лободи нужденним, і смак його був кращим від пшеничного. Але, як зауважили люди, хліб був смачним лише тоді, коли його брали з благословення преподобного. Стало це відомо ігумену і братії, і звістка про Прохора рознеслася повсюди.

Через якийсь час не стало в

Києві солі, від чого народ дуже потерпав. Тоді преподобний, зібравши золу з усіх келій, почав роздавати її потребуючим, і за його молитвами зола ставала чистою сіллю. За підступами продавців солі, які розраховували на наживу, князь Святополк відібрав у Прохора його «запаси». Коли їх принесли на княжий двір, усі переконалися, що це звичайна зола. Але через три дні, коли Святополк наказав її викинути, а преподобний благословив людей брати з купи, зола знову стала сіллю.

Чудо переродило жорстокосердного князя: він став старанним молитовником,

помирився з ігуменом Печерського монастиря і вельми почитав преподобного Прохора. Коли ж наблизився час кончини святого, князь поспішив до нього, залишивши дружину, хоча тривала війна, отримав його благословення і власноруч відніс тіло святого до печери. Повернувшись, Святополк легко здобув перемогу над половцями, що вдалися до втечі і кинули свій обоз. Така велика була сила молитви святого Прохора.

Помер преподобний у 1107 році і був похований у Ближніх печерах.

Підготував Іван Бородайко.

На Тебе, Господи, уповаю і кажу: «Ти – Бог мій»

Дорогі у Христі брати і сестри! Святе Письмо навчає: «Бо всякий дім будеться ким-небудь; а Той, Хто збудував усе, є Бог» (Євр 3, 4). Тобто, Бог – Творець Всесвіту.

Із самого початку у Вселенній панувала гармонія і довершеність, і щастя було нормою для всіх її жителів. Небесні творіння ликуючи визнавали Бога Верховним керманцем, а також Творцем усього. Визнання і поклоніння Богу було добровільним, оскільки «небожителі» були істотами вільними і були плодами любові Бога.

Любов спонукала Творця поділи-

те, чого навчає Святе Письмо. Бо ніхто не може повірити в те, про що він нічого не знає. «Отже, віра від слухання, а слухання від слова Божого» (Рим. 10, 17). Ми повинні не лише знати біблійні вчення, а й визнавати їхню правдивість.

Жодна людина не може покладатися на те, що вона не вважає правдою, істиною. І такою істиною є Слово Боже. Наприклад, демони також вірять, що Бог один (Як 2, 19), вони знають, що Ісус Христос є Сином Божим (Лк 4, 41), але не вірять в Бога, в Христа, і, не маючи віри, вони тремтять при одній думці про Бога.

добрими, але в часі між сьомим днем і гріхопадінням людини деякі з ангелів вчинили гріх: «Бо якщо Бог не помилював ангелів, які згрішили, а зв'язавши путами пекельної темряви, віддав зберігати їх на суд для покаяння» (2 Пет. 2, 4), то тепер є два види ангелів – добрі і злі.

Біблія навчає про добрих ангелів словами: «Тисячі тисяч служили Йому і десять тисяч десятків стояли перед ним» (Дан. 6, 10), «І раптом з'явилося біля ангела численне воїнство небесне» (Лк. 2, 13).

Ми не знаємо, скільки є нових ангелів, але їх дуже багато. Вони не плодяться, як люди, і вони наділені великою силою і мудрістю, але вони не всемогутні, не всезнаючі, не всюдисущі, хоч можуть подібно до світла переміщуватись блискавично з місця на місце (Євр. 1, 7).

Ангели діляться на види або класи: Херувими (Бут. 3, 24), Серафими (Іс. 6, 2), Архангели (1 Сол. 4, 16), Престоли, Влади, Господства, Начальства (Кол. 1, 16). Біблія також наводить імена деяких ангелів: Гавриїл (Лк. 1, 19), Михаїл (Дан. 10, 13).

Люди, знають вони те чи не знають, покликані стати ангелами, і про це вчить Сам Господь: «Бо після воскресіння не женяться, не виходять заміж, а перебувають як ангели Божі на небесах» (Мт. 22, 30).

А тепер поговоримо про злих ангелів-демонів. Вони є реальними створіннями, а не просто ідеєю чи силою, яка викликає зло. «Бо зійшов диявол до вас у великій люті, знаючи, що небагато йому лишилось часу» (Одкр. 12, 12).

Немає жодного сумніву, що диявол існує, він тут, у цьому світі, він викликає біль, страждання, смерть, нищить людину. Змій спокусив Єву (Бут. 3, 1-5), сатана хотів знищити Іова (Іов. 2), намагався збити Ісуса Христа з правильної дороги (Мт. 4, 1-11). Плекаючи гріх і ненависть проти Бога, диявол ввів людину у гріх і намагається перешкодити спокутній роботі Христа.

Злі ангели є ворогами людини. Христос переміг диявола, але його доступ до людини триває. Чому? Чому не закритий сатана в своєму пеклі? А тому, що люди ще вибирають, кому служити. А щоб мати вибір, потрібно мати більше, ніж одну пропозицію. Тому Бог пропонує Себе, а диявол – себе. А «кому служити», вибрати людині. Пекло приготоване для сатани, але його «осягнуть» і ті, що йому служать і буде «там буде плач і скрегіт зубів» (Мт. 8, 12). Водночас праведники будуть з Богом. Амінь!

Свящ. Василій Юзвак.
с. Бабинці Борщівського району.

тися своїм життям, бо любов не може існувати там, де немає свободи. Тому можливість любити чи цуратись Бога, служити Йому чи відкидати Його, творити добро чи зло, була складовою частиною досконалого світу. Якби не було змоги творити зло, ангели не були б вільними, а були б рабами. Вони творили б добро тільки тому, що у них не було би іншого вибору. Досконала Вселенна вимагала свободи, а свобода допускала можливість вибору між двома чи більше варіантами.

Мені можуть закинути на підставі вищесказаного, що, мовляв, «Бог створив зло». Ні, і ще раз ні! Зло – не просто одна із можливостей вчинку, зло – повстання проти принципів добра, і це обдумане рішення. На жаль, таке рішення прийняв Люцифер, один із наймогутніших ангелів Вселенної.

Наша віра в Бога мусить ґрунтуватися на Божому Слові, а де немає Слова і обітниці Божої – там не може бути правдивої віри, а лише забобони та плоди людської уяви. Перш ніж визнати щось за Божественну істину, ми повинні переконатися, що це узгоджується з Біблією. І потрібно рішуче відмовитися вважати щось Божественною істиною, якщо воно не підтверджене Словом Божим. З іншого боку, ми повинні беззастережно приймати все, чого навчає Слово Боже, навіть якщо ми не здатні збагнути Його своїм розумом.

Через те, що віра ґрунтується на Біблії, ми повинні намагатись пізнати

Вірити в когось означає покладатися на нього. Отже, вірити в Бога означає покладатися на Нього. «А я на Тебе, Господи, уповаю і кажу: «Ти – Бог мій»» (Пс. 30, 15). Довіряти Йому у всьому, бути впевненим у своєму серці, що Він дотримається всіх своїх обітниць і допоможе нам у кожній потребі.

Таким чином, віра є не просто знанням біблійних фактів та істин, а чимось більшим. Це присутня у серці непохитна надія на Бога і Його обітницю. Там, де немає Божої обітниці – немає також і віри з нашого боку. З цієї причини демони не можуть мати правдивої віри в Бога, бо вони не отримали жодної обіцянки щодо їхнього спасіння та допомоги.

Бог створив мене і все на світі, а тому було б нерозумно вважати, що світ утворився випадково і випадково розвинувся до свого теперішнього стану. Навіть з точки зору елементарного здорового глузду описаний в Біблії процес творіння виглядає достовірніше за так звані «наукові теорії».

А тепер поговоримо про ангелів, про демонів, про людей.

Найвищими невидимими створіннями є ангели. Садукеї не визнавали існування ангелів. Багато хто і нині не визнає їх через те, що не може побачити ангелів. Але Бог каже нам, що ангели насправді існують (Бут. 2, 1). Подібно до всього іншого, що створив Бог, спочатку вони всі були дуже

На Фестивалі вертепів благовістили діти про народження Христа

Тернопільська єпархія УПЦ Київського Патріархату спільно з торговельно-розважальним центром «Подолани» вкотре стала ініціатором проведення обласного Фестивалю вертепів. Цьогоріч свято відбулося 24 січня. 11 колективів із загальноосвітніх та недільних парафіяльних шкіл демонстрували свої театралізовані різдвяні дійства у Concert Hall ТРЦ «Подолани».

Згуртування різних поколінь та, передусім, молоді в церковних громадах, популяризація культури вертепів в Україні, повернення уваги до історії українського народу та християнських звичаїв, збереження і розвиток багатовікових традицій – цілі, які ставили перед собою організатори події.

Благословив початок фестивалю завідувач канцелярії Тернопільської єпархії свящ. Володимир Зубілевич, який разом з іншими членами журі: генеральним директором ТРЦ «Подолани» Михайлом Ібрагімовим, головою ГО «Центр щасливого материнства і батьківства» Марією Хомів та заслуженою артисткою естрадного

мистецтва України, керівником зразкового театру пісні «Мікст» Олександром Бурміцькою, – обирав найкращі вертепи свята.

Диплом I ступеня отримав вертеп смт Микулинці, II місце – вертеп із с. Гаї Шевченківські; III місце здобув вертеп с. Біла Чортківського району. Приз глядацьких симпатій отримав вертеп ЗОШ №29 м. Тернополя, а приз за найкращі костюми – колектив зі смт Вишнівець. У номінації «Найкращий актор» переміг трирічний хлопчик «ангелик» Матвій з Микулинців.

Цьогорічний Фестиваль вертепів показав клопітку підготовку, злагоджену роботу творчих колективів. Найрізноманітніші костюми були продумані до найменших деталей: маленькі ангелочки з німбами, величні царі, український народний стрій. Акторські та пісенні таланти дітей і дорослих, які виконували різдвяні колядки на сцені на славу Ісусу Христу та Україні, не залишилися без нагороди журі та вдячних оплесків глядачів. Учасники вертепів благовістили про народження Ісуса, просили у Бога щасливої долі для себе та України.

Ірина Скоробогата.

ІНЮГАЯ ПІТА

3 лютого 1959 р. народився прот. Богдан Слонь (Церква Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа с. Залісся Чортківського району).

4 лютого 1979 р. народився прот. Михайло Чаплій (Церква Косьми і Даміана с. Рудка Кременецького району).

11 лютого 1963 р. народився прот. Петро Тихонов (Церква Преп. Іова Почаївського м. Тернопіль).

11 лютого 1983 р. народився свящ. Олег Кухарук (Церква Покрови Пресвятої Богородиці с. Лози Збаразького району).

14 лютого 1974 р. народився прот. Іван Котляр (Церква Св. Апостолів Петра і Павла с. Семенів, Церква Різдва Пресвятої Богородиці с. Іванівка Тербовлянського району).

16 лютого 1983 р. народився протоієрей Юрій Коханський.

17 лютого 1985 р. народився свящ. Володимир Клачок (Церква Святого Миколая с. Стриганці, Церква Пресвятої Тройці с. Двірці Бережанського району).

23 лютого 1978 р. народився прот. Василь Ярмолук (Церква Воздвиження Чесного Хреста Господнього м. Кременець).

23 лютого 1970 р. народився прот. Олександр Копійковський (Церква Святителя Миколая Чудотворця с. Борсуки Лановецького району).

23 лютого 1960 р. народився прот. Микола Періг (Церква Святителя Миколая Чудотворця с. Вербоваць Лановецького району, Церква Архистратига Божого Михаїла с. Влащинці Лановецького району).

23 лютого 1965 р. народився прот. Віктор Борисюк (Церква Преображення Господнього м. Скалат, Церква Св. Ап. Петра і Павла с. Поплави Підволочиського району).

24 лютого 1976 р. народився прот. Роман Матлюк (Церква Св. Ап. Андрія Первозванного м. Почаїв Кременецького району).

26 лютого 1970 р. народився прот. Іван Нагуляк (Церква Св. Мч. Параскеви П'ятниці с. Дорофіївка, Церква Введення в храм Пресвятої Богородиці с. Мислова Підволочиського району).

27 лютого 1978 р. народився прот. Роман Длугаш (Церква Покрови Пресвятої Богородиці с. Коханівка Збаразького району).

27 лютого 1975 р. народився прот. Василь Олійник (Церква Покрови Пресвятої Богородиці с. Буданів Тербовлянського району, Церква Св. Апостолів Петра і Павла с. Папірня Тербовлянського району).

27 лютого 1975 р. народився прот. Іван Жигайло (Церква Святого великомученика Юрія Переможця с. Ришківці Лановецького р-ну).

28 лютого 1974 р. народився прот. Віталій Стефур (Церква Св. Апостола і Євангелиста Іоана Бого- слова м. Тернопіль).

До уваги абітурієнтів 2016 року, котрі бажають здобути вищу богословську освіту!
Розпочалася реєстрація для участі в ЗНО-2016, яка триватиме з 1 лютого по 4 березня 2016 року.

Богословське відділення Київської православної богословської академії при філософсько-теологічному факультеті Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича повідомляє про те, що в 2016 році при вступі на навчання за спеціальністю «Богослов'я» будуть прийматися сертифікати Українського центру оцінювання якості знань освіти (УЦОЯО) з історії України з найдревніших часів до наших днів, української мови і літератури (базовий рівень) та за вибором: іноземна мова, біологія, географія чи мате-

матика, або (у разі відсутності сертифікату) абітурієнти складають внутрішні іспити з предметів «Українська мова і література» (базовий рівень складності), «Історія України».

За додатковою інформацією просимо звертатися на богословське відділення КПБА при ЧНУ ім. Юрія Федьковича за адресою: вул. Коцюбинського, 2, м. Чернівці, 58012. Контактний тел. (0372) 58-47-29.

e-mail: bogoslovstv@ukr.net. http://www.bogoslovstv.ua.

ЛІТНІЙ ДІЯ ПРАВОСЛАВ'Я

Щомісячник Тернопільської єпархії УПЦ КП

Свідоцтво про реєстрацію ТР 596-196 Р від 12.09.2012 р. видане головним управлінням юстиції у Тернопільській області. Передплатний індекс – 68709.

Засновник – Тернопільська-Бучацька єпархія УПЦ КП.

Видавець – ПП Андрійшин В.П., м. Тернопіль, вул. Карпенка, 15/38, тел. 0(96) 927-01-27

Головний редактор – священик **Володимир ЗУБІЛЕВИЧ**, тел. 0 (97) 744-81-38
Журналісти – Іван Бородайко, Максим Герасимюк, Ірина Скоробогата.
Літературний редактор – Віра Касіян.
Верстка, дизайн – Олег Кіналь, Тарас Савчук.
Адреса редакції: вул. Острозького, 19, м. Тернопіль, 46008
Телефон редакції: тел. 0 (352) 42-40-38, e-mail: gazeta@cerkva.te.ua

Точка зору авторів може не відповідати позиції редакції. При передрукуванні матеріалів посилення на газету обов'язково. За факти та цитати, наведені в статтях, відповідають автори.

Віддруковано – ПП Беневат, м. Чернівці, вул. Лесина, 31. Замовлення № _____. Тираж – 2500 прим.